

BIBLIA

Az áprilisi elmélkedéseket Várnai László (Mosdós), a májusiakat Kovács Tádé (Tata) készítette.

Április 3. — Húsvét 2. vasárnapja — Jn 20,19–31 — A Feltámadott békéje, öröme

A nagyböjti negyven nap megtartása után Húsvét ünnepe fordulópontot jelentett életünkben? Végetért a bűnbánat, önmegtagadás és keresztútjárás időszaka. Felváltotta-e az örömtű-járás kora? Hiszen a negyven bűnbánati nap elmúltával van újabb negyven nap a Mennybemene-telig (sőt ötven Pünkösdig), hogy örömmel hangolódjunk. Halála bejelentésén szomorkodó tanítványait Jézus így vigasztalta: „szomorúságtok örömmé fordul... most ugyan szomorkodtok, de majd viszontlátlak titeket: akkor örülni fog szívetek és örömeteket senki sem veszi el tőb-
bétőletek” (Jn 16,20-22).

Jézus Evangéliumot, azaz Örömhírt hozott a világra. Halála után nem tartott húsvéti szünetet. Nem maradt sem a sírjában, sem a mennyországban – pedig teljesítette küldetését. Célba érkezett. Nyug-

dijba is mehetne a jól végzett munka után. Élvezhetné a megérdemelt pihenést a Szentháromság ölén. Ám felhőtlen örömködése csupán önzés lenne addig, míg követőit rá nem hangolta hasonló örömmel. Örömhírének hiteles tanúi csak örvendező szívű tanítványok lehetnek.

Nagyéntek után Jézus felkereste saját fájdalomukba bezárkózó apostolait. Gyáva elfutásuk, tagadásuk és árulásuk ellenére nem mondott le azokról, akikkel három évet együtt töltött. Kikhez is mehetett volna a befogadás reményében? Bizott abban, hogy tovább alakíthatja őket. Sebei megmutatásával bizonyította, hogy nem kísértetet látnak, hanem valóságos testét. Békességet kívánó szavaival tovább bátorította övéit. Rájuk lehelte szin-
te újjáteremtette őket küldetése folytatásá-
sára. Szentlelkét befogadva így lesznek

Április 10. — Húsvét 3. vasárnapja — Lk 24,13–35 — A zarándokok öröme

Az Emmauszba emigráló tanítványok „szerencséje”, hogy legalább ketten vannak. Így érvényes rájuk Jézus kijelentése: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). Ők nem zárkóztak be otthonukba fájdalomuk okán, inkább a menekülést választották. Szomorúságuk tette lezárta, lehangolta, örömtelenné a zarándokokat annyira, hogy a hozzájuk csatlakozó idegenben nem ismerték fel Mesterüket. Az a tény is okozhatta vakságukat, hogy csalódnuk kellett hamis reményükben. Jézus halálával meghiúsult egyéni karriervágyuk, melyet Izrael felszabadítójától reméltek.

Mivel bánatukban is Jézussal foglalkoztak, alkalmat adtak Neki a közbelépésre. Kérdéssel kezdte a beszélgetést és a megnyílást: „Miről beszélgettek itt az úton?” Tudja, hogy az idegen férfiakkal a napi események megbeszélésével lehet közeledni. További kérdésével kimondatja velük szomorúságuk okát. Jézus, mint egy jó pszichológus, velük fogalmaztatja meg problémájukat. Az így kialakult bizalom légkörében befogadóvá

válnak tanítására. Nem sértődnek meg azon, hogy oktalanok és késedelmes szívűeknek mondja őket. Írásmagyarázata elérte szívüket, mely a Biblia szerint az értelem székhelye. Visszanyerik reményüket. Szomorúságuk oldódik, és mint a későbbiekből kiderül, olyan örömmel fordul, mely megmozdítja akaratukat is.

Emmauszba érve átalakultak a zarándokok. A befogadó szeretetre felgyúlt szívük nem engedi el örömük okozóját. A kenyértörés gesztusaiban a szemük is kinyílik, és felismerik élő Mesterüket. Reá már nincs tovább szükség. Tanítványai önállóvá formálódtak. Felnőttek mellette. Megtértek, azaz megfordultak – fizikailag is. Siettek vissza társaikhoz Jeruzsálembe, hogy megosszák örömüket. Nem törődtek az éjszaka sötétjével és a fáradtsággal. Felgyulladt bennük az értelem és a hit belső látása.

Időközben hasonló átalakulás történt Péterben. Ő is találkozott az élő Jézussal, bár ennek részleteiről itt nem értesülünk. Ezek után nem csoda, hogy túlcsoordult a közösség öröme, mely a pünkösdi Lélek vezetésével ismertté tette Jézust

képesek közvetíteni Mesterük megbocsátó stílusát.

Az érzelmi kitörésekben szélsőséges Tamás, aki korábban meg akart halni Jézussal együtt, most nem hajlandó hinni látó társainak, még mélyebbre zuhan kétségeiben. Materialista feltételt kíván a hithez. Jézus őt sem írja le, számára nincs reménytelen ember. Csak az válik megfoghatatlanná, aki tudatosan és véglegesen elfordul Istentől. Tamás megnyerése végett Jézus hajlandó volt teljesíteni feltételét. Békéjének, örömeinek átadása megért egy újabb látogatást a zárt ajtók mögött. A találkozás a hit megszületését eredményezte Tamásban. Bár a sebeit mutató embert látta maga előtt, mégis az Istent vallotta meg. Sőt magáénak vallja Jézust az „Én Uram, én Istenem!” kijelentésével. Most már nem társainak kell hinnie, hanem személyes meggyőződésre jut a Találkozás révén. Mégis az egész közösség boldogsága, öröme növekszik egynek hitre jutása által. Aki eltávolodik a közösségtől, mely titokzatos módon Jézus megjelenésének egyik hordozója, az előbb-utóbb a hittől is elszakad. Számos aposztázia tanúsítja ezt. Bűn nemcsak az Istennel, hanem a közösséggel való szakítás is. Tamás nemcsak magának nyerte meg Jézus, hanem az apostoli közösségnek is. Így lett a tanítványi kör Jézus örömeinek, életének hiteles hordozója és továbbadója.

szerte a világon. A földbe esett mustármag valóban óriási fává növekedett. Az elhalt egy búzaszem sok termést hozott: új életnek forrása lett.

Jézus Krisztus leghitelesebb középkori „reinkarnációja”, Assisi Szent Ferenc hasonló utat járt be, mint az emmauszi zarándokok. Mint a keresztes háborúk gyermeke, tele volt evilági reményekkel. Fegyvert fogott a pápai hadseregben, hogy a politikai Isten-országot terjessze a császár hatalmával szemben. A fogság és a betegség összetörte reményeit. Meghallja az Úr hangját, aki rákérdez: „Ferenc, ki tud neked többet tenni, az Úr vagy a szolga?” Elhatározza, hogy ezután Őt szolgálja. Elhagyja szerelmét, hogy a szegénység Úrnőjévé legyen. Megcsókolja a leprást, amiről ezt mondja: „testem-lelkem számára édes öröm lett”. Ő is felismerte a korában mellőzött jézusi jelenléti módot a kenyértörésben. Örömehez társak csatlakoztak. Meglátásával sietett az akkori Péterhez, és elkezdődött az Egyház megújulása.

Testvérem, te hol tartasz az emmauszi úton?

Április 17. — Húsvét 4. vasárnapja — Jn 10,1–10 — A földi Isten-ország öröme

Tamási Áron igazsága: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.” Mélyen bibliai gyökerű kijelentés ez. Az otthonlét vágya koncentrikus körökben ábrázolható: első a család, majd a szülőföld, aztán a nemzet, az egyház, Isten Országá. Ezeket leginkább akkor értékeljük igazán, ha valamiért hiányoznak.

A „somogyországi” származású Nagy Imre „passiójáról” vetített, A temetetlen halott című film szerint romániai rabságakor elszigetelték családjától, barátaitól, nemzetétől. Nem maradt más kapaszkodója, mint gyermekkori élménye a 23. zsolnártól. Az emlékek töredékeiből lassan összeállt az imádság:

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.
Fűves legelőkön terelget,
csendes vizekhez vezet engem.
Lelkemet felüldíti, igaz ösvényen vezet
az ő nevéért.

Ha a halál árnyéka völgyében járok is,
nem félek semmi bajtól...”

Egy korábbi filmélmény: Öngyilkossága előtt Redl ezredes megpróbálja elmondani a Miatyánkot, de nem jut eszébe az imádság. Ekkor mondja: „Ezt nem lett

volna szabad elfelejteni!” Vigyázni kell tehát otthonainkra, melyek megtartanak, erőt adnak, és tovább épülhetnek általunk.

Jézus ma a juhok akkláról szóló példabeszéddel szemlélteti Isten Országá mibenlétét. Ő jó pásztor a népének. Egyenes úton jár, az ajtón át megy be övéihez. Gondoskodó szolgálatával áll rendelkezésükre. Boldoggá akarja tenni őket. Mindenkit személyesen ismer, és őt is ismeri mindenki. Egyenként tudja nevüket, bajukat és örömeiket. Ezért hallgatnak rá és követik őt. Idegen hang nem képes elcsábítani azokat, akiknek ilyen gondviselőjük van. Nyája előtt jár, maga tapossa ki az utat előttük. Nyomában kell maradnunk, hogy örömteli legyen az életünk.

Jézus ajtónak is mondja önmagát. Általa lehet belépni Országába, mely a szeretet bőségét, életét hordozza. Rajta kívül minden más kapu, út, ideológia, vallás kifosztja és elpusztítja az embert. Jézusra hallgatva, szolgálatát követve, adakozó, nem bántó és megbocsátó szeretetét megvalósítva bőség lehetne a földön.

Szent Ferenc legendái között olvashatjuk, hogy az ünnep alkalmából a test-

vérek ételekkel bőven megrakott asztalt készítettek ebédre. Ferenc, amikor ezt észrevette, titokban eltávozott. A testvérek közben asztalhoz ültek. Nem sokkal ezután koldusnak öltözve megjelent Ferenc, és alamizsnát kért Isten nevében. Így válaszoltak: „Testvér, mi is szegények vagyunk, és sokan lévén, mi is alamizsnára szorulunk. De annak szeretetért, akinek nevében kérsz, lépj be, és mi alamizsnát adunk abból, amit az Úrtól kaptunk.” Ferenc a földre telepedett, és így szólt: „Lehetetlen, hogy ez szegény szerzetesek asztala legyen, akik naponta házról-házra járnak kéregetni. Mert úgy illik, hogy mindenben a szegénység és alázatosság példáját kövessük. Ez a mi hivatásunk, ezt fogadtuk meg Isten és az emberek előtt. Úgy szeretnék tehát asztalhoz ülni, mint igazi testvér.”

Jézus azt akarja, hogy mi is megtapasztalható módon éljük meg Isten Országát itt a földön. Hadd lehessen mindannak Otthona, aki keresi Őt, elfogadja példáját és tettekre váltja szeretetét.

Hol van most az otthonod? Helyeden vagy? Miben találsz meg örömed?

Április 24. — Húsvét 5. vasárnapja — Jn 14,1–12 — A mennyei Isten-ország öröme

Egy hete arról hallottunk, hogy Jézus olyan, mint az ajtó, melyen belépve üdvösségre jutunk – a Földön megkezdett Országá pedig a mennyben folytatódik és teljesedik ki. A földi Isten-országból a halál kapuján át vezet az út a mennyei Isten-országba. Az ember megrendül a halál érintésétől, mert bizonytalan a jövő felől. Úgy gondol rá, mint kegyetlen rablóra, mely elválasztja szeretteitől, kedves tárgyaitól és munkája gyümölcseitől.

Jézus tanítványait is nyugtalansággal töltötte el Mesterük nyílt beszéde haláláról, az áruló Júdásról és a tagadó Péterről. Megrendül a Messiás-királyba vetett reményük, és bizalmuk a jövő dicsőségében. Jézus igyekszik megerősíteni hitüket. A hit ugyanis olyan látásmód, mely értelmet talál a halálban is. Segít abban, hogy Isten szemlélete alapján tájékozódjunk.

Biztosítja apostolait az Atya mennyei otthonát adó szeretetéről. Ő is azért távozik körükből, hogy helyet készítsen ne-

kik. Bejelenti visszatérését azért, hogy együtt lehessenek ott azok, akik már a Földön is egyazon közösségbe tartoztak.

Tamási kétségeskedő kérdéseire fogalmazza meg az evangéliumok egyik legfontosabb mondatát: „Én vagyok az út, az igazság és az élet”.

Akkor mondja magát Útnak, amikor már alig van földi útja. Még tehet pár lépést önként a Getszemáni-kertig, onnan már kényszeríteni fogják a kihallgatásokra, megkínzásokra és a Golgotára. Valóban csak hittel lehet fölfogni, hogy lesz még útja a tanítványaihoz és az Atyához. Nem véletlenül mondja tehát: „Higgyetek az Istenben, és bennem is higgyetek!”

Akkor nevezi magát Igazságnak, amikor a Hazugság atyja uralkodik. Várja már Júdás hazug csókja. Lefizetik a hamis tanúkat. Főpapjai istenkáromlással vádolják, és érdekből elfogadják uruknak a római császárt. A félrevezetett tömeg Barrabást választja helyette. Pilátus megkérdőjelezi az igazságot, és halálra ítéli

Őt. Hogy végül mégis az Ő igazsága győz, ki hihette volna? Ekkora szenvedés vállalása hitelesíti minden szavát. Így azt is, hogy „Atyám házában sok hely van”.

Végül néhány órával kinhalála előtt állítja magát Életnek. Azaz hiába ítélik halálra, feszítik keresztre, szúrják át a szívét és teszik sziklasírba – életét és művét nem tudták megsemmisíteni. Ezért jogosan ígérhet Örök Életet azoknak, akik általa akarnak eljutni az Atyához.

Mindezek ismeretében nagyobb „hit” kell a halálban való végleges megsemmisülés tanához, mint Jézus örömhírének elfogadásához. Ésszerűbb és boldogítóbb remélni a mennyei közösséget, éppen Jézus önfeláldozása, szeretetből fakadó tettei láttán.

Hitünk következménye a hivatásunk: Isten megismerése, az együttléttel öröme, Isten hordozása és láttatása szeretetünkkel.

Önmagadra mutatva mered már ismételni: „Aki engem lát, látja az Atyát is?”

Május 1. — Húsvét 6. vasárnapja — Jn 14,15–21 —**Mi mindenre jó az önálló elköteleződés képessége?**

Idén május közepén van piros pünkösd napja, és a többi vasárnap liturgikus színe most is fehér, mint áprilisban. Ünnep ünnepe hátán. Ma is Munkás Szent József lenne, de a jövő héten már a Mennybemenetelt ünnepeljük. Ezért „A” évben a Lélek megígérése Húsvét 6. vasárnapjának témája. A búcsúbeszéd elején vagyunk, ha nem is a legelején. Egy hete olvastuk Mesterünk ígértét, hogy felülmúlhatjuk,

ha távozása ellenére rendületlenül hiszünk, bízunk benne. Most meg biztosít minket afelől, hogy egyébként sem maradunk árván, ha távozik is. Újabb ígéretet kapunk: Másik Pártfogót küld nekünk (14,16). Nem ilyen „egyszer gyűvőt, egyszer menőt”, mint amilyen ő volt, hanem egy nálunk maradását. Ebben a világkor-szakban legalábbis nem megy el magától az **Igazság** Lelke (14,17), ahogy az Út-

Igazság-Élet (14,6) elment a jövő heti ünnep tartalma szerint.

Pál apostol szerint a Lélek mégis kioltatható (1Tessz 5,19). Minél hangosabban ütünk a fejére, valahányszor megszólal bennünk, annál süketebbek leszünk szavára. Végül már hiába szól, abból már semmit sem hallunk. Pedig akinek van füle a hallásra, annak érdemes fülelnie az Igazság Lelkére. Hadd csendüljön bele

mindkét füle! Akinek van szeme a látásra, annak érdemes odanéznie Pünkösöd Lelkének lángnyelveire (Csel 2,2). Hadd káprázzon bele mindkét szeme! Mert különben ő is az a süket és vak koldus marad, akit mai szakaszunk e névvel illet: *a világ*. Fehér botjával, fekete szemüvegén át mit sem lát az Igazság Lelkének tündökléséből. Vattával betömött botfülével mit sem hall a Másik Pártfogó dallamos védőbeszédéből, mellyel fölmenti véden-ceit. A világ nem tudja Őt befogadni. Elfogadhatatlan a számára. Hiába tartják az orra alá. Hiába ütközik belé. Nincs már olyan szarve, amely még fel tudná fogni, be tudná fogadni. Elvesztette, félrekalapálta, laposra döngölte magában. A szerencsétlen! Egyáltalán nem irigylésre méltó, inkább szánalomra méltó.

Május 8. — Urunk mennybemenetele — Mt 28,16–20 — Kétségek helyébe feladatok

„B” évben Szentháromság vasárnap olvasnánk a mai szakaszt a témája miatt, idén két héttel előbb, a dátuma miatt: mert 10 nappal Pünkösöd előtt játszódik. A futballcsapat hiánytalan, ha 11 főből áll. Az apostoli kollégium azonban foghíjasan, Júdás kolléga nélkül jelenik meg Galileában, azon a hegyen, amelyikre a Mester utolsó randevút beszélt meg velük. Szomorú világ.

Húsvét előtt nem voltak jellemzők a randevúások. Sülve-főve együtt volt a 13 jóbarát. De most más szelek fújnak. Randevú. Bújkálás. Félni kell a hatóságoktól, hogy mikor kapnak el a Mester iránti hűségünk túlzott mértéke miatt. Félni kell a Mestertől, hogy mikor kap el iránta való hűségünk fogyatékoságai miatt. S talán leginkább magunktól kell félni, hogy mikor kap el minket valami Júdáséhoz hasonló skizofrén kétségbeesés e miatt a hűség körüli, észveszejtő csiki-csuki miatt.

Bízunk a Mesterben, talán vakon is bízunk. Aztán nagyot csalódtunk. És most se jobb a helyzet. Bízánk benne, ha olyan volna, mint Húsvét előtt, de már nem olyan. Haverjainak éreztük magunkat. Most meg a csatlósainak. Rajongásig szerettük. Most inkább félve tiszteljük.

Május 15. — Pünkösdvasárnap — ApCsel 2,1–11 — Tüzet: fényt és meleget nekünk!

Mivel az evangéliumok nem írnak a Pünkösödkor történekről, csak az erre utaló jézusi ígéreteket hozzák, azért ma evangéliumként Jn 20,19–23-at olvassuk, ami egy korábbi eseményt mond el: azt, ahogy Jézus Húsvétkor az apostolokra leheli a Szentlélek bűnöket bocsátó Erejét. Erről is lehetne elmélkedni Jánossal. Én most mégis inkább a kronológiához tartom magam, és Lukács írását elemzem, vagyis az ünnep első olvamányát.

Az Apostolok cselekedetei nevű könyv megismétli Jézus mennybemenetelének rögzítését, majd Júdás utódának kijelölése után a 10 nappal későbbi eseményekre fordítja a szót. A Tizenegy végül nem

Talán erre predestinálták szegényt? Dehogy! Sőt, három hét múlva halljuk majd, hogy Egyetlenét adta oda Isten, hogy el ne vesszen (3,16). De ha az emberek jobban szeretik a sötétséget, mint a fényt, akkor Istennek nincs több dobása. Azért nincs, mert a következő dobás már ellentmondást hordoz, abszurdumot, lehetetlenséget: nem létezhetnek olyan, az önzetlenség melletti önálló elköteleződésre szánt lények, akiktől elvették az **önálló elköteleződés képességét**, amiért önzésre használták fel azt. Csak süket-vakká váltak léteznek.

Léteznek viszont olyanok is, akik önállóan önzetlenségre próbálják használni – arra, amire való. Ezért tartják magukat a Mester meghagyásaihoz (14,15). Ezért állítja róluk a Mester, hogy szeretik őt (14,

15.21). Ezért látják és hallják az Igazság Lelkét mindenütt, ahol működhet és működik (14,17). Ezért nem érzik magukat árvának a Mester távozása után sem (14,18). Ezért ismerik fel visszatérő Mesterüket a szeretet legkisebb rügyfakadásában is. Ahol szeretet van, ott élet fakad, ahol élet fakad, ott az Élet Igéinek Mestere (14,19). Ő pedig mindnyájunk szerető *mennyi* Apátskájában van. Ha ezek után arról biztosít, hogy mi meg öbenne, akkor már egyenesen a *mennyben* érezhetjük magunkat (14,20). Ott pedig összevissza szeretget mindenki mindenkit, s a legnagyobb egységben van mindenki mindenkivel. Ez a dolog természete. S van még csúcsnak a karácsonyfán: hogy a Mester egyre jobban, mindig újra – és örökre belénk ragyogtatja (*emfanidzó*) magát (14,21).

Talán pont egy ilyen kis hegymászás hiányzik, hogy kiközkenjünk depresszióinkból, mielőtt ránk borítják a következő vizes lepedőt. Mindegy, hadd jöjjön, aminek jönnie kell.

Nem szoktuk őt leborulással köszönteni, most azt tesszük. Már semmin sem tudunk csodálkozni. Magunkon sem. Rajta sem. Hogy elfogadta csatlósai hódolatát! Még rá is dobott egy lapáttal. Ni, hogy kezdi! Azt mondja, neki lett odaadva minden hatalom égen és földön. Mégiscsak fejibe szállt. Mondtunk volna ilyet neki Kafarnaumban a királyválasztó puccs előtt, majd megkaptuk volna a magunkét. Most meg maga jön ezzel! Hódolat hát a királynak, aztán húzzuk innen a belünket. Ezek mind csak ezt a nótát ismerik. Kár. Volt jobb. Volt, hogy azt hitük, mi is számítunk... Barátainak mondott minket, mert hogy mindent átadott nekünk. Meg ilyesmi. Most meg csak iderángat audienciára, és semmi több.

Vagy több is van? Több is van! Mit több! Sok! Nagyon sok! Talán már túl sok is. Hogy mi legyünk a föld összes népeinek tanítómestere? Hogy mindarra a szépre-jóra megtanítsuk őket, amire ő minket?

széledt szét a Mester távozása után, hanem összefogott a Mester többi tanítványával, rokonával, és belekezdtek az első kilenced tartásába. Kilenc napon át közösségben imádkoztak ugyanazért a fényért és erőért, amely majd felragyogtatja számukra a következő lépést, és erőt ad nekik a megtételére. Csoda-e, ha megkapták? Nem csoda, de csodálatos.

A szétoszló lángnyelvek egyenként ereszkednek fejük fölé. A Lélek nem tesz kivételt. Egy nagy tüzgömbből részeseül

Azt hiszi rólunk, hogy ez nekünk menni fog? Tyúha! De forróak ezek a galileai fennsíkok! Ha azt hiszi, hát ne kelljen csalódnia bennünk! Dumálni fogunk róla, s mindent, amit tőle láttunk, hallottunk. Igen. Belemártjuk az egész úszó planétát azoknak a neveknek a tengerébe, amelyekről beszél. A Seregek Urának nevébe, ami most már Abba, hogy tudatosítsuk az emberekkel egyetlen Apátskánk családjában a testvériséget. A fia nevébe, ami Jehosuah, hogy elfogadják önzésük minden béklyójától a Szabadulást, amire elvezet minket. És annak a Szellemnek a nevébe, aki a Szent, hogy kevésbé tiszta, kevésbé egyértelmű szellemek el ne téríthessék őket az egyetlen jó megoldás, a szeretet igazságától. Így teszünk majd. Bizonytalán így, bár még nagyon nem tudjuk, hogy is fogjunk hozzá. Az jó, hogy Mesterünket mindig mindenhol magunk mögött tudhatjuk. De valami még hiányzik: az Erő.

mindenki külön-külön. Rájuk ereszkedik, nem beléjük. Nem megszállottak lesznek, hanem „konfirmáltak”: „megerősítettek” a küldetésben. Gyáva nyulakból bátor bárányok. Félelmükben mukkanni se mertek eddig. Most pörög a nyelvük, mint a motolla. A kétségeskedők és értetlenkedők, eltökélten és érthetően fejezik ki a többieknek, az összeseregleneknek, amit kell.

Az, hogy telítődtek a Szent Szellemmel, nem azt jelenti, hogy torkig lettek vele, hogy erőszakoskodott velük; hanem azt, hogy imájuk eredményeképp túlsorduló mértékkel kapták meg azt, amire vágytak. Szemük láthatta a fényt, szívük érezhette, ahogy áttüzesedik. Fülük hallhatta a zúgást, melynek egyetlen alaphangja volt: Ki innen a szobából, be az

emberek közé! Lábuk érezhette a sodró erőt: nem remeg többé azoktól, akikhez indul, sőt gyorsabb, mint valaha.

Ez a Lélek, ilyen a Lélek. Nem mást csinál, mint amit akartunk, hanem azt, de nagyon. Ez Isten lelkének stílusa. A világ szelleme más. Óvatos, megfontolt, vagy nevezzük inkább a nevén: kisstíliú és gyáva. Jaj, csak bajunk ne legyen belőle! Amíg semmit se csinálunk, nem ejtünk hibákat se. Két vessel a mai perikópa után megszólal a világ szelleme, amely süket és vak az Igazság Szellemével szemben: ezek részegek. S nem azért, mert borban az igazság, hanem mert félrebeszélnek delíriumukban. Ami nem elég konvencionális, az hülyeség.

Május 22. — Szentháromság vasárnapja — Jn 3,16–18 — Külön-külön is, együtt is!

Az egyházi év két nagy ünnepköre: a húsvéti, és a mintájára készült karácsonyi. Mindkettőnek van központi ünnepe, előkészületi ideje és utóünnep. Mindkettőt egy-egy korona zárja le: Vízkereszt, ill. Pünkösd. A maradék időt zöld színben ünnepli a liturgia. Ezek az évközi vasárnapok. Sorukat azonban megszakítja négy fehér színű: most három, s a legvégén egy. Krisztus Király az utolsó. A maít pedig Úrnapja és Jézus Szíve követi.

Ma a Szentháromságot ünnepejük: az Atyát, a Fiút és a Szentlelket. Külön-külön mindegyiket és együtt az egységüket. A szeretetről szól az evangéliumi szakasz. Isten Lélek. Nincs benne más, mint a szeretet szellemsége. Lehet, hogy a világ idegenkedik az Igazság Lelkétől, mely egyértelműen a szeretet hasznossága és szépsége mellett kardoskodik, Apácskánk akkor sem tud mást csinálni, mint szeretni ezt a kis szurtos Petijét, ezt a süket és vak kolduskölykét, a világot.

A világ menthetetlen. Sem vakságát, sem süketiségét nem képes levetkőzni. Bezárta magát saját börtönébe. Ki ment-

heti ki onnan? Apácskánk. Mivel? Nem mivel, hanem kivel. Jézus elküldi nekünk a Másik Pártfogót, ahogy láttuk. Apácskánk meg az egyiket: Őt. Ő meg a világ a legélesebb ellentétben áll egymással. Ő a teljes nyitottság mindenki felé, a világ felé is. A világ a teljes zártság. A maga körül keringő, farkába harapó kígyó. Kinyithatja-e valaki valaha?

Hát ha valaki, akkor ez az egyedülállóan nagyszerű fiú. A vámosok és bűnösök barátja. Aki nemcsak azzal tapintatos, akit meg akarnak kövezni, hanem azokkal is, akik meg akarják kövezni. (Jn 8,7-8). Aki vállalja a világgal való szembe fordulást, hátha végre kizökkenti önzésének kerékvágásából. Ezért dicséri a samáriai asszonyok a zsidókat (Jn 4,22), a zsidóknak pedig az irgalmas szamaritánust (Lk 10,33). És Apácskánk sikerei vannak a Fiúval. Hisznek neki samáriaiak (Jn 4,39.42) és zsidók (2,23). Hisznek benne tanítványai. És tanítványai szavára a Lélek kiáradása után hisznek a világ minden tájáról összesereglegő prozeliták, s végül mi, pogányok is.

A Léleknek nem a konvencionális a mértékegyesége. Nem a szükkeblű és kisstíliú, amit mi itt egymás közt értünk és megszoktunk. A Lélek szava az egyetemes és nagy-szerű. Amit mindenki megért, és mindenki jónak talál: mezopotámiai, júdeai, ázsiai, egyiptomi, római. A néger bátran festheti feketére az apostolok közt imádkozó Mária arcát, s a kínai sárgára. Az eszkimó halat változtathat át a misén, s a részeges európai erjesztetlen szőlőlevet, nehogy kárára legyen, amit hasznára adtak. A Lélek a világos elmélet és a legkézenfekvőbb praktikum lelke, mivel a szeretet lelke. Alább nem adhatja. Alább nem adja. Ízleljétek, szemleljétek, fülleljétek rá, legyen orrotokban az illata, ujjatok és talpatok alatt az a simaság, amely csak az Úr kész útjára jellemző!

A mustármagban hatalmas erő rejlik. A Lélek ereje. Amely kis magból nagy fát csinál. Gyáva apostolokból bátor vértanúkat farag. Olyanokat, mint Mesterük, akik ugyanazokat teszik, mint amilyeneket az, akiben hisznek, sőt nagyobbakat, mert Ő közben hazamegy Apácskájához, Apácskánkhoz. És ezzel is egyetlen valamit erősít bennünk: hogy a szeretet a legfontosabb. Semmi más nem számít. Az ő szent háromságukat is ez, a Szeretet tartja össze, s minden egyéb egységnek is ez a közös principiuma.

Paktálni lehet más alapon is, a világ békéje ilyen alapú, de a Fiú békéje önzetlen áldozatvállaláson alapszik. Nem azért nem bírtak, mert még nem fegyverkeztem föl eléggé veled szemben, hanem azért, mert szeretlek. Nem azért adok neked kenyeret, mert másnak nem tudom elsózni a fölöslegemet, hanem mert szeretlek. Nem azért mosom lábadat, mert így kidomborathatom alázatomat, hanem, mert szeretlek. Ez a Szentháromságos élet tartalma és formája, ereje és ragyogása.

Május 29. — Úrnapja — Jn 6,51–58 — Sivatagban túlélőcsomag

„B” év 20. évközi vasárnapján is ezt a szakaszt olvassuk majd jövőre. Ma azonban ünnepi szakaszként használjuk. Az ünnep tartalma az, hogy Urunk testével és vérével kínál meg bennünket, hogy a megkezdett áldozatos élet folytatásához is legyen elég erőnk. Le akar nyugózni. Avval, hogy mindenestül a miénk szeretne lenni. Amikor ennivaló csöppségekkel találkozunk, akkor átélhetjük ennek a zseniális ötletnek a tartalmát. Az Úr és Mester nemcsak lábunkat mosó rabszolgává képes zsugorodni a kedvünkért, hanem falatnyi kenyérré, kortynyi borrá is.

A kenyér és bor a teljes étkezés reprezentálója: étel és ital. A kenyér mindennapi eledelünk, a bor ünnepi italunk. Az eucharisztia – talpon maradásunk eszköze. Nem úgy van, hogy jó pontokat szerzhessünk Apácskánknál, ha eszünk a

főztjéből, hanem úgy van, hogy ez egy túlélőcsomag. Az ósátyák mannával araszoltak az Ígélet földje felé, mégis mind ottmaradtak a puszta homokjában. Aki viszont egyesül a legremekebb fiúval az eucharisztia vételén át, annak nem kell elvéreznie önzése oltarán út közben, hanem végigjárhatja az áldozatosság útját.

Ez a nagy ötlet a hús-vér ember számára, aki éhen vész, szomjan hal a legkitűnőbb, leghasználhatóbb elméletek bifláza között, ha nem kap valamit a kezébe, vagy legalább közvetlenül a szájába, mint a cumis babák. Kevés rágni való akad a papír vékonyságú szentostyán. És nem mindig áldoztatnak két szín alatt, pedig az eucharisztia nem szabad elspiritalizálni. Az a testből is álló ember szellemi-lelki táplálására lett kitalálva. Érezni kell a Mester közelségét, hogy ne féljünk

a sötétben, hanem mindent el tudjunk venni a glóbus és a történelem túlsó széléig, amit ránk bízott. Vegyétek, tapintsátok, szürcsöljétek, rágjátok! Ne éréjétek be kevesebbel! Az életetekről van szó! Érdemes kipróbálni a sivatagban, meddig bírjuk ki a nélkül, hogy meghúznánk a kulacsot.

Ja, hogy tisztelni is kell az Eucharisztiaát? Csak annyira, mint a karaván tagjai, akik nem pisilnek a kulacs szájára, mielőtt innának belőle. De hát kinek jutna eszébe ilyen örültség, aki tudja, miről van szó? A csók nem árulásra való eszköz. Ezt nehezményezte Jézus Júdásnál. A szentáldozás pedig nem arra való, hogy fokozza bennünk az önzést. Aki erre használja, és lottónyereményért mondhat misét, az úgy bolond, ahogy van. Mi, többiek, meg hadd rohanjunk az Úr asztalához, és kapjunk be egy Falatnyi Messiást, mert iszonyú szükségünk van rá.